

Từ chốn không tên

huongkiuloan

" PowerPoint là một dạng kỹ thuật nối ráp những hình ảnh, nội dung với phần âm thanh làm nền nhằm mục đích truyền đạt đến khán giả một đề tài nào đó. Kỹ thuật này được dùng chủ yếu trong lãnh vực huấn luyện, thuyết trình vì sự sống động của hình thức trình bày lôi cuốn được sự chú ý của đối tượng.

Về mặt nghệ thuật, kỹ thuật PowerPoint cũng dần dà có một chỗ đứng bên cạnh các bộ môn nghệ thuật nhiếp ảnh, âm nhạc truyền thống. Điều đặc sắc là người sử dụng nhuần nhuyễn kỹ thuật PowerPoint, cộng thêm với khả năng sáng tạo văn chương, nhiếp ảnh (và cả âm nhạc) có thể chấp cánh cho PowerPoint bay lên gần với nghệ thuật phim ảnh. Tất nhiên, PowerPoint không thể sánh với điện ảnh về mức độ thực hiện, nhưng tác động của nó với người xem chưa hẳn đã thua kém nhiều, nếu người thực hiện PowerPoint có " tay nghề " cao. Mặt khác, để thực hiện một PowerPoint, chỉ cần có . . . một người

Chỉ cần vài tiếng đồng hồ hướng dẫn, một người bình thường có thể nắm vững kỹ thuật thực hiện PowerPoint . Nhưng để thực hiện một PowerPoint nghệ thuật, người ta còn cần đến nhiều khả năng khác nữa. Như đã trình bày ở trên, chất liệu của PowerPoint gồm có hình ảnh, chữ (thơ và/hoặc văn), âm nhạc. Nhưng tạo được một PPS với nội dung sâu sắc, mang sắc thái riêng của tác giả, thì đó lại là chuyện không dễ, đó là phần của người nghệ sĩ, không còn thuần túy nằm trong tay một kỹ thuật gia chỉ là ráp nối. Mà phải phối hợp nhiều khả năng của người thực hiện. ...

Trích: T.Vấn : HươngKiềuLoan những PPS một đời. link T.Van & Ban Huu= <http://t-van.net/?p=4981>

Vâng, nhà văn T.Vấn đã nhận xét thật đúng. Làm slide show với tôi chỉ là mục đích gửi gắm những bức ảnh do chính mình chụp đến với người xem, những bức ảnh được nhìn từ trong tâm. Một độc giả, người là kiến trúc sư ở Việt Nam và ở Mỹ, cũng là một điều khác gia, và kiêm họa sĩ, khi xem các pps của tôi, người đã phê bình: "Người khác thu vào ống kính của họ, những cái đẹp từ bên ngoài, nhưng HKL đã thu vào ống kính của mình những cái đẹp nhìn từ trong tâm" Không hiểu lời phê bình đó có đúng? Người ta thường nói tác phẩm là tác giả , hay tác phẩm phản ánh lại chính tâm hồn của người thực hiện.

Những chiều, hay sáng, lang thang một mình bên lối nhỏ ven sông, đó là những giây phút riêng tư tuyệt vời nhất, tôi thấy được chính mình, thả hồn rong chơi với vạn vật, với sông nước mênh mông, và thấy gần gũi với thiên nhiên, cảm được cái hồn của vạn vật trong cây cỏ ven đường,

Có thể là đúng, bởi khi người buồn, thì nhìn cảnh vật sẽ bị ảnh hưởng theo. Đã có thời gian tôi thích thu vào ống kính những khung trời âm đạm, Những hàng cây lặng lẽ cầm nín trong chiều sương mù, những chiếc lá đơn độc trên cành, những cánh hoa rã rời chờ cơn gió thổi về lòng đất...chúng bắt mắt tôi hơn những cảnh nhộn nhịp ồn ào .

Đi bộ mỗi ngày, tôi nhìn được sự trưởng thành của chúng. Rồi một ngày tôi chợt thấy một loài hoa đã cuối đời, những tơ của bông hoa dại còn mỏng hơn bất kỳ một sợi tơ nào, chúng óng màu lụa, đẹp quá, tôi quỳ trên nền cỏ dại, xoay sở chiếc máy nhỏ để thu nét đẹp của hoa, nhưng ảnh ra chỉ được 1 phần 10 vẻ đẹp thực sự của bông hoa cuối đời đó. Khi tôi đi hết một vòng theo chu kỳ mỗi ngày 3 miles bách bộ, lúc quay trở lại, bông hoa đó đã không còn, vì gió cuốn bay mất những tơ óng đó.

Từ đấy, tôi để ý tìm loại "hoa" này, chúng to hơn hoa Dandelion. Một hôm đã thấy được nó lại, tôi hái hai

bông đó với cọng hoa, muốn mang chúng về nhà để chụp bằng các loại máy hình khác mà mình có, những tơ hoa quá mỏng manh, và gió...! Ôi chao gió, hình như gió luôn hung ác ở thành phố tôi, là nơi có nhiều những trận gió lốc tàn bạo, gió bốc mái nhà, gió tung cả xe hơi lên không trung .v.v...

Sợ rằng đi được vài bước, những sợi tơ óng kia sẽ giã từ tôi mà bay đi hết, gió bao giờ cũng mạnh hơn khi ở nơi trống vắng. Tôi phải đi ngược, quay lưng chặn gió để tơ hoa khỏi bay mất, đi thêm nửa dặm đường mới về nhà được. Ngày hôm đó tôi loay hoay cố khâu đóa hoa đó vào ống kính của mấy loại máy hình, dù hoa đã bị bay mất một số tơ mỏng theo nhịp bước chân. Ôi! Chúng quá mong manh .

Sau này khi có thời gian, tôi quan sát loại weed này kỹ hơn, thì ra đó là trái của nó, nhả tơ như những loại trái khác nhả hạt để gieo giống. Loại weed này có hoa rất xoàng. Thua cả hoa của Bồ Công Anh, hoa đã nhỏ, màu vàng nhạt, hoa từng bông, không là chùm, đã thế còn lêu khêu. Thì ra trời cho vẻ đẹp của trái, đổi lại phải chịu thiệt thòi : nét quá tầm thường của hoa.

Trái và hoa.

Bên dưới là bức hình khi trái chưa "Chín" và những trái đã gieo hạt, chỉ còn trơ lại cuống. Nếu không tò mò để tìm biết về loại weed này, tôi sẽ nghĩ những búp đó là nụ hoa. Nhưng tôi đã nhìn thấy bông hoa vàng nhạt này khi tàn, chúng không có cánh mỏng, và rất xấu xí khi cuối đời hoa của chúng.

Đây là những trái chưa "chín" của loại "hoa" tôi vừa post ở phía trên.

Tôi thường chọn đi bộ ven sông, thay vì đi loanh quanh ở những con đường gần nhà. Khúc sông phía sau nhà tôi là đoạn đường 2 miles, sau đó sông chảy qua trung tâm của thành phố rồi đổ xuống tiểu bang phía nam của nước Mỹ. Con sông mang tên : Big Arkansas River. Thành phố tôi cư ngụ có hai con sông chính: Big Arkansas River và Small Arkansas River. Tôi đã gặp lại con sông thân quen Big Arkansas River, khi thấy sông

ở đây sâu hai nghìn mét của khu vực Royal Gorge Brigde trên Colorado trong chuyến đi chơi cuối năm vừa qua. Con sông này đã chảy qua bao nhiêu rừng núi để trôi xuống miền đồng bằng nơi tôi cư ngụ, vì sông chảy loanh quanh trong phố, nên thành phố tôi đã có nhiều cầu, với đủ loại kiến trúc.

Khi mùa thu đã qua, những chiếc lá vàng rủ nhau tìm về lòng đất mẹ, hai bên đường tôi đi thật quạnh hiu, chỉ còn lại những hàng cây trơ xương, gồng mình thi gan với thời tiết, còn gì đẹp nữa đâu ở con đường thân quen đi đã mòn gót giày? Lúc đó quanh tôi chỉ còn những cánh chim hải âu lạc lõng bay đến đây từ vùng biển nào xa xăm.

Cô đơn như tâm hồn người nghệ sĩ khi không có bạn đồng điệu, nhất là không thể chia sẻ những gì mình cảm nhận được từ thiên nhiên, nên nỗi cô đơn càng bao la như cánh chim lạc bầy, không biết nên bay về đâu? hay suốt đời lang thang đi tìm chính hồn mình lạc lõng đâu đó.

Mùa đông, cây trụi lá, cỏ hết màu xanh, chỉ còn xác khô, nhưng cũng cố khoe vẻ đẹp cuối đời, giữa tôi và chúng như có sự cảm thông đồng điệu, một nét cuối đời, một sự cô đơn bất tận, một độc hành trong con đường nghệ thuật mà mình dấn thân, để mỗi tối về nhà tìm thấy hồn mình vương dấu trong các bức hình đã thâu lại qua lối nhìn từ tâm.

Như một chút gì để lại cho người, trong thế gian còn một chút hiện hữu vương lại nơi đây. Giữa đất trời mênh mông ... luôn luôn mình ta một cõi riêng mang.!

Giòng sông xa bên dưới có ngày con lũ về, mực nước dâng cao tới nửa triền dốc nơi có chiếc ghế luôn trống vắng này. Còn những ngày hạn hán, nước trốn đâu đó trong những khu rừng xanh mát nào, bỏ quên khúc sông trong thành phố nơi tôi. Mùa thu vừa qua, thiếu mưa, con sông khô dần, có khúc trơ lòng đất. Cỏ dại được dịp tung hoành, chúng vươn cao đến nửa đầu gối, có khúc sông phô những rác rến đọng lại ở đáy sông từ thuở nào, như những tính xấu của con người, nay bị phơi bày không che dấu được.

Rồi mưa về, sông lại ngập nước, cỏ hoang bên bờ lại hơn hờ vì có nước uống. Những ngày im gió, nước không trôi ? mặt sông hiền hoà như khi tâm tư không dậy sóng. Nhưng tận đáy thăm tâm hồn, vẫn còn chút nào suy tư. Những còn, những mất, có gì là vĩnh cửu với thời gian? Đời người quá ngắn ngủi, thời gian cứ như mũi tên bay. Bao nhiêu người bạn cùng tuổi đã ra đi? rồi một ngày nào đó mình cũng sẽ bước chân lên chuyến tàu đã an bài cho tất cả những kiếp người. Trước khi về đến nhà, tôi vớt vát thêm vài hình chụp bụi hoa lau bên đường.

Xin hẹn gặp lại quý bạn trong những rong bút khác, nếu tôi không làm nhàm chán mọi người. Thôi thì phải tạm

chấm dứt nơi đây.

HươngKiềuLoan
Trích "Theo những bước chân"